

passeret i Anledning af denne Lov, og navnlig den Kommissionsbetænkning, som laa til Grund for det Lovforslag, der i Samlingen 1861 var forelagt, og som senere under Behandlingen undergik den Forandring, at der blev to Love ud deraf, og som saaledes i Virkeligheden er Oprindelsen til Loven af 11te Februar 1863. Den Kommissionsbetænkning, som ligger til Grund for disse Love, udviser ganske tydelig, at man ved disse Bestemmelser slet ikke har tænkt paa Andet end paa de aarlige Udgifter, men derimod slet ikke paa de meget betydelige faste Udgifter, som Bygningssoesenet maatte foranledige. Derfor kan jeg kun anbefale, at man maatte bevilge dette Bølsb til at tilveiebringe de paatværende nødvendige Forbedringer ved de nuværende Bygninger og ikke undlade det af Hensyn til disse mere fjernliggende og i og for sig meget tvivlsomme Spørgsmaal, hvorledes Forholdene ville komme til at stille sig, dels med Hensyn til de foreslaaede Bygninger i og for sig, dels med Hensyn til Kjøbenhavns Kommunes eventuelle Forpligtelse i saa Henseende. Forøvrigt skal jeg slutte med at sige, at jeg fuldkommen anerkender, at Arrerernes Indretning her i Kjøbenhavn ikke er tilfredsstillende. Det er ganske vist, at de lade meget tilbage at ønske, og det er jo ogsaa fra alle Sider forudsat, at der skal ske en Forandring i saa Henseende; men det Hensyn kan dog ikke saaledes være alt overveiende, at man alene af den Grund skulde tilsidefatte de andre alvorlige Betragtninger, der kunde ansøres for at gaa langsomt og forsigtig til Værks paa dette Gøbet.

G. Koch: Den høitagede Krigsminister har ganske nylig besvaret den Henspilling, der er gjort af Udvalget. Jeg takker den høitagede Minister for de velvillige Udtryk, hvoraf han betjente sig under sin Besvarelse; men jeg skal dog ikke negte, at selve Svarets Indhold ikke ganske har været i Stand til at berolige mig i Henseende til den Bys Interesse, jeg særlig er kaldet til at værne om. Jeg vil derfor tillade mig i nogle faa Diebliske at gjøre Krav paa det høie Things Opmærksomhed for lidt nærmere at udtale mig om det Spørgsmaal, som her paany er bragt paa Bane, og jeg vil begynde med at sige, at jeg personlig er uden Lod og Del i de i 1873 afsluttede bekendte Kontrakter. Den nuværende høitagede Krigsminister staar i ganske det samme Forhold til disse Kontrakter; han har modtaget dem i Arv fra en Forgænger, og det, som der i dette Dieblisk er Spørgsmaal om, er kun disse Kontraktens Konsekvenser, saa at, hvis der kunde blive Spørgsmaal om Ansvar for den nuværende Krigsminister, vilde det kun være et Ansvar, som resulterede af den Maade, hvorpaa disse Kontrakter under de nuværende Forhold blive forlangte gennemførte. Det er særlig denne Side af Sagen, jeg skal tillade mig at sige et Par Ord om og anmode om

det høie Things Opmærksomhed for. Dog maa det maaste være mig tilladt at sige, at naar man fra anden Side saa stærkt og ofte har angrebet Tilstedeligheden — man har næsten sagt Tilladeligheden — af de Kontrakter, der ere afsluttede, saa ligger deri efter min Overbevisning en stærk Overdrivelse; thi efter min Opfattelse forelaa der saavel fra den daværende Krigsbestyrelses som fra de paagældende Kommunes Side ret vægtige Grunde for, at man gik ind paa Kontrakterne den Gang. At enhver Krigsbestyrelse maa have Interesse, og det en meget vigtig Interesse, i at se det unge Mandskab kaserneret udenfor Kjøbenhavn, kan jeg forstaa. Det er min Overbevisning, som jeg antager deles af alle militære Myndigheder, at det unge Mandskab ikke blot i Virkeligheden har det meget bedre i Kasernerne end udenfor, men ogsaa har meget bedre af at være i Kasernerne end at indkvarteres omkring blandt Borgerne. De ere der paa mange Maader udfatte for, jeg kan sige moralsk og fysisk smitte, hvad de ganske anderledes værges imod ved Livet i Kasernerne, og jeg ser heller ikke, at der egentlig er nogen rimelig Grund til, at den almindelige Bærnepligt skal her i Kjøbenhavn aftjenes under andre Bilkar end udenfor Kjøbenhavn. Sertil kommer, hvad der for mig, og jeg antager, ogsaa for de militære Myndigheder, er af ligesaa stor Vægt, nemlig, at med den korte Tjenestetid, vi navnlig nu have, er den unge Soldats Opdragelse meget lettere at fuldfærdiggjøre og tilveiebringe i og under Kasernerne end udenfor dette. Jeg kan derfor meget vel forstaa, at den daværende Krigsbestyrelse i 1873 lagde saa stor Vægt paa at faae Kasernerne indført udenfor Kjøbenhavn, og da jeg maa antage, at den daværende høitagede Krigsminister ikke har troet sig i Stand til at faae den bevilgende Myndighed til at paatage sig Byrden ved en saadan Kasernering, kan jeg finde det forklarligt — jeg siger forklarligt og ikke: ganske forsvaret (Thomson: Maa jeg bede om Ordet!) — at man henvendte sig til Kommunerne for at faae dem til med mere eller mindre god Villie at overtage denne Statsopgave; thi en Statsopgave er og bliver det dog efter min Opfattelse. Som sagt, jeg kan meget godt forstaa den store Vægt, de militære Myndigheder lagde paa at faae disse Kontrakter afsluttede, og jeg maa sige, at der ogsaa fra Kommunernes Side kunde nævnes ret vægtige Grunde for, at man gik ind paa dem. Jeg maa nemlig erindre om, at Indkvarteringsbyrden jo, som bekendt, lovlig hviler paa Kjøbstæderne udenfor Kjøbenhavn, og det er en Byrde, der er i forskellige Kommuner, som hidtil have havt Indkvartering, i de senere Aar tiltagen med stærke Skridt. Jeg kan i saa Henseende for Odenses Kommunes Vedkommende oplyse om, at Byrden af Indkvarteringen for Kommunens Klasse i de sidste 10 Aar er stegen fra 13,000 til 20,000 Kr. Der vil altsaa nok, naar man